VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2011. gada 24. martā *

Lieta T-377/06

Comap SA, Parīze (Francija), ko sākotnēji pārstāvēja A. Vaksmans [*A. Wachsmann*] un K. Pomjess [*C. Pommiès*], pēc tam A. Vaksmans un D. Nurisjē [*D. Nourissier*], un visbeidzot — A. Vaksmans un S. de Giņē [*S. de Guigné*], *avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv A. Neijenhaiss [*A. Nijenhuis*] un V. Botka [*V. Bottka*], pārstāvji, kuriem palīdz N. Kutrelisa [*N. Coutrelis*], advokāte,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2006. gada 20. septembra Lēmumu C(2006) 4180 par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta

* Tiesvedības valoda — franču.

Nr. COMP/F/38.121 — Fitingi [Savienotājelementi]), kā arī samazināt ar minēto lēmumu prasītājai noteiktā naudas soda apmēru.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] (referents) un A. Ditrihs [*A. Dittrich*],

sekretāre T. Vailere [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 4. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

1 Ar 2006. gada 20. septembra Lēmumu C(2006) 4180 par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta Nr. COMP/F/38.121 — Fitingi [Savienotājelementi]) (kopsavilkums — OV 2007, L 283, 63. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") Eiropas Kopienu Komisija konstatēja, ka vairāki uzņēmumi bija pārkāpuši

EKL 81. panta 1. punktu un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (EEZ) 53. pantu, dažādos laika periodos no 1988. gada 31. decembra līdz 2004. gada 1. aprīlim piedaloties vienotā, kompleksā un turpinātā Kopienas konkurences tiesību normu pārkāpumā, kas izpaužas kā pret konkurenci vērstu nolīgumu un saskaņotu darbību kopums vara un vara sakausējumu savienotājelementu tirgū, kas aptvēra EEZ teritoriju. Pārkāpums izpaudās kā cenu noteikšana, vienošanās par cenu sarakstiem, atlaidēm un atmaksājumiem un par cenu paaugstināšanas mehānismiem, valsts tirgu un klientu sadale un citas komerciālās informācijas apmaiņa, kā arī piedalīšanās regulārās sanāksmēs un citu kontaktu uzturēšana nolūkā atvieglot pārkāpuma izdarīšanu.

2 Prasītāja — *Comap SA*, kas ir vara savienotājelementu ražotāja, — un holdings *Legris Industries SA*, kas attiecīgo faktu laikā bija tās mātes sabiedrība, ir vienas no apstrīdētā lēmuma adresātiem.

3 2001. gada 9. janvārī *Mueller Industries Inc.*, kas arī ir vara savienotājelementu ražotāja, informēja Komisiju par aizliegtas vienošanās esamību savienotājelementu nozarē (un citās saistītās ražošanas nozarēs vara cauruļu tirgū) un par savu vēlēšanos sadarboties, pamatojoties uz Komisijas Paziņojumu par naudas sodu neuzlikšanu vai to apmēra samazināšanu lietās, kas skar aizliegtas vienošanās (OV 1996, C 207, 4. lpp.; turpmāk tekstā — "1996. gada paziņojums par sadarbību") (apstrīdētā lēmuma preambulas 114. apsvērums).

4 2001. gada 22. un 23. martā Komisija izmeklēšanas attiecībā uz vara caurulēm un savienotājelementiem ietvaros, pamatojoties uz Padomes 1962. gada 6. februāra Regulas Nr. 17 — Pirmās regulas par [EKL 81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.) 14. panta 3. punktu, veica iepriekš neizziņotas pārbaudes vairāku uzņēmumu telpās (apstrīdētā lēmuma preambulas 119. apsvērums).

5 Šo pirmo pārbaužu rezultātā Komisija 2001. gada aprīlī sadalīja savu izmeklēšanu attiecībā uz vara caurulēm trīs atsevišķās procedūrās, proti, procedūrā attiecībā uz lietu Nr. COMP/E-1/38.069 (Sanitārās vara caurules), procedūrā attiecībā uz lietu Nr. COMP/F-1/38.121 (Savienotājelementi) un procedūrā attiecībā uz lietu Nr. COMP/E-1/38.240 (Rūpnieciskās caurules) (apstrīdētā lēmuma preambulas 120. apsvērums).

6 2001. gada 24. un 25. aprīlī Komisija veica citas iepriekš neizziņotas pārbaudes *Delta plc* — sabiedrības, kas vada starptautisko inženierijas uzņēmumu grupu, kuras nodaļa "Inženierija" apvienoja vairākus savienotājelementu ražotājus, — telpās. Šīs pārbaudes attiecās vienīgi uz savienotājelementiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 121. apsvērums).

7 Sākot no 2002. gada februāra/marta, Komisija nosūtīja attiecīgajiem [procesa] dalībniekiem vairākus informācijas pieprasījumus, pamatojoties uz Regulas Nr. 17 11. pantu, pēc tam — uz 18. pantu Padomes 2002. gada 16. decembra Regulā (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.) (apstrīdētā lēmuma preambulas 122. apsvērums).

8 2003. gada septembrī *IMI plc* iesniedza lūgumu piemērot tai 1996. gada paziņojumu par sadarbību. Pēc šī lūguma sekoja *Delta* grupas lūgums (2004. gada marts) un *FRA.BO SpA* lūgums (2004. gada jūlijs). Pēdējo lūgumu par iecietību iesniedza *Advanced Fluid Connections plc* 2005. gada maijā (apstrīdētā lēmuma preambulas 115.–118. apsvērums).

9 2005. gada 22. septembrī Komisija lietas Nr. COMP/F-1/38.121 (Savienotājelementi) ietvaros uzsāka pārkāpuma procedūru un pieņēma paziņojumu par iebildumiem, kas tostarp tika paziņots prasītājai (apstrīdētā lēmuma preambulas 123. un 124. apsvērums).

10 2006. gada 20. septembrī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu.

11 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā Komisija konstatēja, ka prasītāja laikā no 1991. gada 31. janvāra līdz 2004. gada 1. aprīlim bija pārkāpusi EKL 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu.

12 Par šo pārkāpumu Komisija saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 2. panta g) punktu noteica *Legris Industries* naudas sodu EUR 46,8 miljonu apmērā, no kuriem prasītājai ir pienākums solidāri samaksāt EUR 18,56 miljonus.

13 Lai noteiktu katram uzņēmumam piemērojamā naudas soda apmēru, Komisija apstrīdētajā lēmumā izmantoja metodi, kas definēta Pamatnostādnēs sodanaudas [naudas soda] noteikšanai, piemērojot Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktu un [EOTKL] 65. panta 5. punktu (OV 1998, C 9, 3. lpp.; turpmāk tekstā — "1998. gada pamatnostādnes").

14 Vispirms attiecībā uz naudas soda sākumsummas noteikšanu atkarībā no pārkāpuma smaguma Komisija kvalificēja pārkāpumu kā sevišķi smagu tā rakstura un ģeogrāfiskās izplatības dēļ (apstrīdētā lēmuma preambulas 755. apsvērums).

15 Turpinājumā Komisija, uzskatot, ka starp attiecīgajiem uzņēmumiem pastāv ievērojama atšķirība, veica diferencētu vērtējumu, šajā nolūkā pamatojoties uz to relatīvo nozīmi konkrētajā tirgū, ko nosaka to tirgus daļas. Ņemot par pamatu minēto, tā iedalīja attiecīgos uzņēmumus sešās kategorijās (apstrīdētā lēmuma preambulas 758. apsvērums).

16 Prasītāja tika klasificēta ceturtajā kategorijā, attiecībā uz kuru naudas soda sākumsumma tika noteikta EUR 14,25 miljonu apmērā (apstrīdētā lēmuma preambulas 765. apsvērums).

17 Pēc tam Komisija, ņemot vērā prasītājas piedalīšanās pārkāpumā ilgumu (trīspadsmit gadi un divi mēneši), palielināja naudas soda apmēru par 130 % (apstrīdētā lēmuma preambulas 775. apsvērums), kā rezultātā naudas soda sākumsumma tika noteikta EUR 32,7 miljonu apmērā (apstrīdētā lēmuma preambulas 777. apsvērums).

18 Visbeidzot piedalīšanās pārkāpumā turpināšana pēc Komisijas pārbaudēm tika uzskatīta par atbildību pastiprinošu apstākli, kas attaisno prasītājai noteiktā naudas soda sākumsummas palielināšanu par 60 % (apstrīdētā lēmuma preambulas 785. apsvērums).

19 Piemērojot noteiktajiem naudas sodiem maksimālo robežu 10 % apmērā atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktam, Komisija samazināja prasītājai piemērojamā naudas soda apmēru līdz EUR 18,56 miljoniem.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

20 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2006. gada 14. decembrī, prasītāja cēla šo prasību.

21 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lūdza prasītāju un Komisiju rakstveidā atbildēt uz konkrētiem jautājumiem, uz kuriem tās atbildēja attiecīgi 2009. gada 19. un 26. novembrī.

22 Tiesas sēdē, kas notika 2010. gada 4. februārī, tika uzklausīti lietas dalībnieku paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem.

23 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā Komisija ir to sodījusi par citiem periodiem, nevis periodu no 1997. gada decembra līdz 2001. gada martam;

— grozīt apstrīdētā lēmuma 1. un 2. pantu, samazinot tai noteikto naudas sodu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Tiesas sēdē prasītāja, ņemot vērā Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, norādīja, ka tā neapstrīd savu līdzdalību aizliegtās vienošanās īstenošanā attiecībā uz 1995.–1997. gada periodu.

Juridiskais pamatojums

26 Prasītāja izvirza divas pamatu grupas, proti, pirmkārt, pamatus attiecībā uz tās piedalīšanās pārkāpumā ilgumu un, otrkārt, pamatus saistībā ar naudas soda apmēra noteikšanu.

Par prasītājas piedalīšanās pārkāpumā ilgumu

Lietas dalībnieku argumenti

27 Prasītāja apstrīd savu piedalīšanos aizliegtās vienošanās īstenošanā periodā pēc Komisijas veiktajām pārbaudēm [uzņēmumu] telpās 2001. gada martā. Tā norāda arī, ka apgalvotais pārkāpums tika pārtraukts periodā no 1992. gada septembra līdz 1994. gada decembrim (jeb 27 mēnešus) un ka līdz ar to attiecībā uz faktiem, kas notikuši pirms 1994. gada decembra, ir iestājies noilgums.

— Par periodu pēc 2001. gada marta

28 Prasītāja, sākumā atgādinājusi judikatūru saistībā ar pierādīšanas pienākumu un nepieciešamo pierādījumu līmeni, norāda, ka attiecībā uz apgalvoto pārkāpuma turpināšanu pēc pārbaudēm, kas veiktas pie atsevišķiem konkurentiem 2001. gada martā, Komisija ir nonākusi pretrunā pati sev. Šajā ziņā prasītāja atsaucas uz apstrīdētā lēmuma preambulas 590. apsvērumu, kurā Komisija apgalvoja, ka pēc 2001. gada marta (un vismaz līdz 2003. gada jūnijam) aizliegtā vienošanās esot piedzīvojusi "samazinātas intensitātes periodu ar ierobežotiem kontaktiem", apstrīdētā lēmuma preambulas 600. apsvērumā apgalvojot, ka līdz 2004. gada aprīlim dalībnieki "nebija ieviesuši jaunu sistēmu vai jaunu koordinācijas formu", neraugoties uz to, ka kopš 2001. gada aprīļa apstrīdētajā lēmumā neparādās nekādas atsauces uz *European Fittings Manufacturers Association* (*EFMA*, Eiropas Savienotājelementu ražotāju asociācija), kas ir "ass", ap kuru esot organizētas Komisijas norādītās pret konkurenci vērstās darbības.

29 Prasītāja uzskata, ka visi kontakti, kas bijuši starp attiecīgajiem konkurentiem šajā periodā, ir notikuši divpusējā veidā, izņemot tos, kuri nodibināti Francijas Sanitāro, apkures, gaisa kondicionēšanas un kanalizācijas iekārtu tirgotāju federācijas (*FNAS*) Loģistikas komitejas sanāksmēs, kas bija visnotaļ leģitīmi vai nejauši notikumi un attiecās uz ģeogrāfiskajām zonām, bet nebija saistīti ar to, ko esot nozīmējušas minētās Eiropas mēroga vienošanās iepriekšējā periodā. Tāpat šos kontaktus esot izveidojuši indivīdi, kas nav minēti iepriekšējā periodā, un it īpaši to pastāvēšana esot bijusi balstīta vienīgi uz šķietamajiem pierādījumiem, ko sniedza *FRA.BO*, kā arī uz *FNAS* organizēto un vadīto sanāksmju oficiālajiem protokoliem.

30 Komisija apstrīdētajā lēmumā esot nošķīrusi trīs faktu grupas, proti, divpusējos kontaktus ar *FRA.BO*, epizodi saistībā ar Esenes [*Essen*] (Vācija) gadatirgu un *FNAS* Loģistikas komitejas sanāksmes, starp kurām, prasītājas ieskatā, nav nekādas savstarpējas kontinuitātes.

31 Attiecībā uz divpusējiem kontaktiem ar *FRA.BO* prasītāja vispirms norāda, ka *FRA.BO* lūgumā par iecietību ietvertie apgalvojumi nav pamatoti. Tie esot neprecīzi un tos neapstiprinot un/vai tie neesot ticami salīdzinājumā ar reālo situāciju, kā to ir izklāstījusi prasītāja un kā to atspoguļo dokumenti, kurus prasītāja iesniedza saistībā ar savu atbildi uz paziņojumu par iebildumiem un saviem apsvērumiem 2006. gada 20. februārī un 15. martā.

32 Turpinājumā prasītāja apgalvo, pirmkārt, ka minētie divpusējie kontakti ir leģitīmi, ņemot vērā ražošanas un tirdzniecības apsvērumus. Šajā ziņā tā atsaucas uz savstarpējām piegādēm, kas attaisno šādus kontaktus, kā arī uz precīzu skaitlisko informāciju par 2001.–2005. gada periodu, kas saistīts ar to, ko tā minējusi savā atbildē uz paziņojumu par iebildumiem.

33 Otrkārt, esot bijuši arī kontakti ar *FRA.BO* attiecībā uz iespējamo sadarbību ražošanas jomā, jo *FRA.BO* vēlējās pārdot daļu no savas vara savienotājelementu un gāzes balonu pārprodukcijas, kas saražota tās Lionas reģionā (Francija) esošajā rūpnīcā *Meteor*, kā rezultātā esot radusies gan telefonisku, gan tiešu kontaktu virkne.

34 Treškārt, esot bijuši arī atkārtoti kontakti saistībā ar *FRA.BO* vēlmi laist apgrozībā Eiropas tirgū jauna veida savienotājelementu, proti, "jauktu ūdens-gāzes savienotājelementu". Lai gan Itālijas tirgū jau esot reģistrēts šis jaunā veida savienotājelements, Eiropas Standartizācijas komisija (*CEN*) drošības iemeslu dēļ esot atteikusies dot savu piekrišanu tā atzīšanas par atbilstošu [standartiem] paplašināšanai attiecībā uz "visu Eiropu". Šī iemesla dēļ *FRA.BO* esot kontaktējusies ar saviem konkurentiem, lai mēģinātu izveidot kopīgu lietu saistībā ar minēto savienotājelementa veidu un īstenot lobēšanas darbības Briselē (Beļģija). Neraugoties uz to, ka tai neesot izdevies tās mēģinājums, tā esot veicinājusi kontaktus. Kontaktēšanās, kas 2003. gada 4. un 5. jūnijā notika starp *P.* kundzi (*FRA.BO*) un *Le.* kungu (prasītājas darbinieks), esot aplūkojama no šī viedokļa.

35 Visbeidzot, *FRA.BO* apgalvojumi, kā tos ir izklāstījusi Komisija, neesot pamatoti. Šajā ziņā, pirmkārt, prasītāja apstrīd *FRA.BO* apgalvojumu, saskaņā ar kuru prasītāja 2004. gada 5. februāra telefona sarunas laikā starp *Le.* kungu un *P.* kundzi esot iepriekšēji paziņojusi *FRA.BO* par saviem lēmumiem cenu jomā 2004. gadam attiecībā un Franciju un Spāniju, kā arī tās meitas uzņēmumu Grieķijā. Prasītāja uzsver, ka tās meitas uzņēmums Grieķijā izplatīja paziņojumu par cenu paaugstināšanu 2004. gada 12. janvārī un attiecīgi šīs telefona sarunas laikā tas jau bija publisks. Francijā vara savienotājelementu cenu paaugstināšana 2004. gadā esot bijusi 14 %, nevis 8 % apmērā, kā to apgalvo *FRA.BO*. Turklāt pretēji *FRA.BO* apgalvojumam, saskaņā ar kuru tā esot norādījusi, ka tai nav nodoma paziņot par cenu paaugstināšanu attiecībā uz Spāniju, 2004. gadā tā esot veikusi paaugstināšanu par 2,5 %.

36 Otrkārt, prasītāja norāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 514. apsvērumā Komisija ir atkārtoti izmantojusi visneskaidrākos elementus no *FRA.BO* paziņojumiem, minot "sanāksmes rūpniecisko gadatirgu ietvaros un lidostās". Tā kritizē faktu, ka *FRA.BO* nesniedz nevienu konkrētu pret konkurenci vērstas informācijas apmaiņas piemēru. Vienīgā *FRA.BO* un prasītājas pārstāvju tikšanās esot notikusi gadatirgū Padujā [*Padova*] (Itālija) 2003. gada aprīlī, kuras laikā situācija Itālijas tirgū esot tikusi pieminēta vienīgi vispārīgi. Prasītāja uzskata, ka, nepastāvot sadarbībai un ņemot vērā *FRA.BO* paziņojumu izteikti neskaidro raksturu, Komisija tos nevar atzīt un izmantot kā pieņemamus pierādījumus attiecībā uz prasītāju.

37 Attiecībā uz Esenes gadatirgu prasītāja norāda, ka Komisija, pamatojoties uz nejaušām tikšanām, izvirza argumentu arī par kontaktu, kas minētā gadatirgus laikā 2004. gada 18. martā esot noticis starp *K.* kungu (prasītājas darbinieks) un *H.* kungu (*IBP Ltd* darbinieks), lai pierādītu pārkāpuma turpināšanos pēc 2001. gada un tā ģeogrāfisko izplatību. Prasītāja apgalvo, ka runa ir par tikšanos, kam nebija pret konkurenci vērsts

raksturs un kuru nevar saistīt ar notikumiem pirms 2001. gada marta, un ka šīs tikšanās laikā tā skaidri apzinājās savus pienākumus saskaņā ar konkurences tiesībām.

38 Prasītāja atgādina, ka saskaņā ar *IBP* paziņojumu, *K.* kungs esot lūdzis *H.* kungu sniegt viņam norādes attiecībā uz pārmaiņām *IBP* tarifu politikā Vācijā. Prasītāja apgalvo, ka patiesībā diskusija iekļāvās tās veiktajā konkurentu monitoringā, jo tā bija dzirdējusi, ka tās klienti runāja par nākamo *IBP* tarifu paaugstināšanu. Tā piebilst, ka *H.* kungs sniedza vienīgi ļoti neskaidru atbildi uz *K.* kunga jautājumu, bez jebkādām norādēm ne uz paaugstinājumu procentuālā izteiksmē, ne uz tomēr visai drīzo tā paziņošanas datumu. Šajā ziņā prasītāja paskaidro, ka *IBP* jaunais cenu saraksts tika publicēts tikai desmit dienas pēc minētās sarunas. Turklāt starp *H.* kungu un *K.* kungu neesot notikusi divpusēja informācijas apmaiņa. *IBP* paziņojums nesniedzot nekādu norādi par faktu, ka *K.* kungs ir nodevis *H.* kungam jebkādu informāciju.

39 Prasītāja uzsver, ka šī tikšanās Esenes gadatirgus laikā ir divpusējs un nejaušs kontakts, kam nebija pret konkurenci vērsts raksturs. Ņemot vērā, ka dažu divpusēju kontaktu esamība vispārējā konkurences kontekstā neesot pietiekama, lai no tiesību viedokļa pietiekami pierādītu aizliegtas vienošanās kontinuitāti, Komisijai esot bijis jāizslēdz no prasītājas lietas nejaušā tikšanās Esenē. Prasītāja uzskata, ka jebkurā gadījumā nekas neliecina par vēlmi iedibināt prasītājas un *IBP* attiecīgās darbības tirgū saskaņošanu, ne par gribas saskaņotību nolūkā izvēlēties noteiktu uzvedību Vācijas tirgū 2004. gada martā. Turklāt papildus apstāklim, ka uzņēmuma paziņojumi tā lūguma par iecietību ietvaros esot vienīgi pierādījums, kam esot vājš pierādījuma spēks, prasītāja norāda, ka neviens cits no Komisijas lietas materiāliem nesniedz ne mazāko pierādījumu par konkurences tiesību normu pārkāpumu Vācijas tirgū 2004. gada martā.

40 Prasītāja norāda arī, ka *IBP* paziņojumā minētajai sarunai nav nekādas tiešas saiknes ar aizliegto vienošanos, par kuru Komisija noteikusi sodu. Prasītāja uzskata, ka pēc

Komisijas pārbaudēm uz vietas 2001. gada martā nebija notikusi nekāda pret konkurenci vērsta informācijas apmaiņa. Tādējādi esot mākslīgi apgalvot, ka ir pierādīta "saikne starp [apstrīdētā] lēmuma centrālo elementu un īsajām sarunām gadatirgus telpās". Turklāt šai sarunai neesot nekāda sakara ar *EFMA* un cenu struktūru Eiropā un tā esot notikusi starp divām personām, attiecībā uz kurām neesot bijis apgalvots, ka viņas būtu piedalījušās apstrīdētajās agrākajās darbībās. Turklāt tā esot notikusi vismaz trīs gadus pēc šo darbību izbeigšanas Komisijas veikto izmeklēšanu rezultātā. Prasītāja norāda, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, apgalvojot, ka tādējādi ar visnotaļ nenozīmīgo notikumu ir pierādīta agrākā pārkāpuma turpinātība.

41 Tāpat prasītāja apgalvo, ka tās [valdes] priekšsēdētājs ģenerāldirektors (*PDG*) *B.* kungs 2004. gada 16. martā nosūtīja vēstuli *FNAS*, lai norobežotos no "vaļības izteicienos", kas pieļauta 2004. gada 20. janvāra sanāksmē un 2004. gada 16. februāra *FNAS* Loģistikas komitejas telefonkonferencē. Šī norobežošanās rādot, ka tai nebija nekāda nodoma piedalīties pret konkurenci vērstajā informācijas apmaiņā.

42 Attiecībā uz *FNAS* Loģistikas komiteju prasītāja pārmet Komisijai, ka tā pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, faktu kļūdu un kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 522.–526. apsvērumā minētajām *FNAS* Loģistikas komitejas sanāksmēm bija pret konkurenci vērsts mērķis, kas ļāva tās saistīt ar notikumiem pirms Komisijas pārbaudēm uz vietas 2001. gada martā. Šajā kontekstā tā norāda, ka šajās sanāksmēs aplūkotie temati bija ļoti attālināti no apgalvotās "Eiropas mēroga aizliegtās vienošanās", kas organizēta saistībā ar *EFMA* sanāksmēm un ir apstrīdētā lēmuma centrālais elements. Pakārtoti tā norāda, ka apstrīdētā lēmuma motivācijā ir pieļautas pretrunas, jo Komisija tajā izslēdz *FNAS* un tās dalībnieku (vairumtirgotāju), no kuriem daži bija Loģistikas komitejas locekļi, atbildību, bet apstiprina prasītājas atbildību. Prasītāja precizē, ka *FNAS* bija sanāksmju organizētāja un sagatavoja sanāksmju protokolus. Ņemot vērā, ka *FNAS* kā apgalvotās aizliegtās vienošanās dalībnieku

forums netika sodīta, prasītāja to uzskata par pierādījumu tam, ka neeksistē neviens pietiekams elements, lai pastāvētu apgalvotais pārkāpums.

43 Prasītāja, sākumā izskaidrojot *FNAS* mērķi un organizāciju, precizē, pirmkārt, ka, atšķirībā no notikumiem pirms 2001. gada marta izmeklēšanas, *FNAS* Loģistikas komitejas sanāksmes ir notikušas pilnībā pārskatāmi, kas tātad nesaskan ar Komisijas secinājumu apstrīdētā lēmuma preambulas 548. apsvērumā, saskaņā ar kuru esot pierasts, ka tādas aizliegtās vienošanās kā izskatāmajā lietā notiek slepeni, ka sanāksmes notiek slepus un ka ar tām saistītā dokumentācija esot ierobežota līdz minimumam.

44 Turpinot prasītāja apstrīd Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru *FNAS* Loģistikas komitejas sanāksmēm esot bijis Eiropas ģeogrāfiskais mērogs. Nevienā no šo sanāksmju protokoliem neesot norādīts, ka tām būtu varējis būt cits mērķis kā vien izpētīt jautājumu par vara savienotājelementu iepakojumu Francijā. Prasītāja uzskata, ka, lai gan tika veikts salīdzinājums ar situāciju citās valstīs, tas bija vienīgi ar mērķi sniegt piemērus, nevis mainīt savienotājelementu iepakojumu šajās citās valstīs.

45 Attiecībā uz konkrētajām sanāksmēm prasītāja precizē, ka no *FNAS* Loģistikas komitejas pirmās sanāksmes, kas notika 2003. gada 25. jūnijā, protokola izriet, ka gan vairumtirgotāji, gan ražotāji ir pauduši savas bažas attiecībā uz tirgus samazināšanos un ka vairumtirgotāji ir lūguši ražotājus pielāgot savu iesaiņojumu, lai varētu labāk konkurēt ar citiem izplatīšanas tīkliem, kā, piemēram, pārdošana pa pastu. Savukārt ražotāji esot nobažījušies par ietekmi uz pašizmaksu, ko radītu šāda jauna veida iesaiņojuma ieviešana. Ar šo jautājumu saistītajām diskusijām nekādā ziņā neesot pret konkurenci vērsts raksturs.

46 Tas pats attiecoties uz otro sanāksmi, kas ir notikusi 2003. gada 15. oktobrī.

47 Runājot par 2003. gada 3. novembra sanāksmi, tajā galvenokārt esot notikusi franču vairumtirgotāju un ražotāju apspriešanās par to preču sarakstu, kuru iesaiņojumam bija jāveic izmaiņas. Pretēji *Oystertec plc* apgalvojumiem, kurus atkārto Komisija, prasītāja uzskata, ka nekādā gadījumā nebija runa par to, ka ražotāji organizē jebkādu kopīgu vara savienotājelementu cenu noteikšanu Eiropas Savienības teritorijā.

48 Saistībā ar 2004. gada 20. janvāra sanāksmi un 2004. gada 16. februāra telekonferenci prasītāja uzsver savu stingro reakciju uz diviem *La*. kunga (prasītājas pārstāvis *FNAS* Loģistikas komitejā) "neapdomīgiem izteikumiem" — pirmo 2004. gada 20. janvāra sanāksmē, kurā viņš minēja "papildu izmaksas 13 % apmērā (sākotnēji paredzēto 10 % vietā)", un otro, kas fiksēta 2004. gada 16. februāra telekonferences protokolā, kā atsaukšanos uz piegādātāju cenas paaugstināšanos par 5 % 2004. gada aprīlī. Prasītāja esot norobežojusies no šāda veida informācijas apmaiņas, vispirms tikšanās laikā ar *FNAS* priekšsēdētāju 2004. gada 3. martā un pēc tam — *FNAS* adresētā vēstulē. Prasītāja uzskata, ka atbilstoši judikatūrai šāda vēstule veido publisku norobežošanos. Turklāt pretēji tam, ko apgalvo Komisija, šīs vēstules formulējums neesot neskaidrs un minētā vēstule esot ātri izplatīta visiem *FNAS* biedriem.

49 Savā replikas rakstā prasītāja apstrīd atsevišķu informāciju, kas ietverta Komisijas hronoloģiskajā tabulā, kura sagatavota tās iebildumu ietvaros, un kas, prasītājas ieskatā, uz to neattiecas un tādēļ būtu izslēdzama.

— Par periodu no 1992. līdz 1994. gadam

50 Prasītāja norāda, ka saistībā ar periodu, kas aptver vismaz laika posmu no 1992. gada 10. septembra līdz 1994. gada 13. decembrim, proti, 27 mēnešus, nav nekāda pierādījuma par pret konkurenci vērstām aktivitātēm, kas uz to attiecas. Tādējādi šim 27 mēnešu pārtraukumam esot bijušas noilguma juridiskās sekas.

51 Runājot par 1993. gada 14. jūnija faksu attiecībā uz tās cenu sarakstu periodam, kas sākās 1993. gada 1. jūlijā, uz kuru ir veikta atsauce apstrīdētā lēmuma preambulas 218. apsvērumā, prasītāja norāda, ka neviens pierādījums neļauj secināt, ka *IMI* būtu ieguvusi šo sarakstu pirms tā izplatīšanas prasītājas klientiem. Pirmkārt, tas jau esot bijis iespiests pirms šī datuma, un, otrkārt, tas arī esot bijis izplatīts klientiem pirms tā ieviešanas.

52 Prasītāja norāda arī, ka minētajā laika periodā ir notikušas četras *EFMA* sesijas un Komisija neapgalvo, ka oficiālo sanāksmju ietvaros būtu notikušas pret konkurenci vērstas sanāksmes jeb tā sauktās "Super EFMA" sanāksmes.

53 Turklāt prasītāja uzskata, ka no apstrīdētā lēmuma izriet, ka attiecīgajā periodā tā ir darbojusies tirgū kā neatkarīgs konkurents, un tam neseko nekādi secinājumi par jebkādu saskaņošanu ar konkurentiem. Atsaucoties uz Pirmās instances tiesas 2004. gada 14. oktobra sprieduma lietā T-56/02 *Bayerische Hypo- und Vereinsbank*/Komisija (Krājums, II-3495. lpp.) 71.–77. punktu, prasītāja norāda, ka minētajā lietā izdarītais konstatējums ir transponējams uz izskatāmo lietu, attiecinot uz konkrēto periodu. Pamatojot šo tēzi, tā apgalvo, ka *Mueller Industries* 1992. gada 12. maija fakss *Viega GmbH* & *Co. KG*, uz kuru Komisija norāda apstrīdētā lēmuma preambulas 217. apsvērumā, *P.* kunga (*IMI Italia*) piezīme, kas minēta šī lēmuma preambulas 221. apsvērumā, kā arī *IMI* grieķu izplatītāja 1994. gada 6. septembra fakss,

kas norādīts minētā lēmuma preambulas 229. apsvērumā, pierāda tās neatkarīgo un konkurenci atbalstošo uzvedību.

54 Ņemot vērā, ka attiecībā uz prasītāju netiekot apgalvots par jebkādu pret konkurenci vērstu darbību periodā no 1992. gada 10. septembra līdz 1993. gada 13. decembrim, tā pārmet Komisijai, ka nav ņemtas vērā normas, kas piemērojamas pārkāpuma pārtraukšanas un noilguma jomā. Šajā ziņā tā atgādina judikatūru, saskaņā ar kuru Komisijai ir jāsniedz "pierādījumi, kas attiecas uz faktiem, kas ir pietiekami pietuvināti laikā". 27 mēnešu pārtraukumu starp divām sanāksmēm, kas attiecas uz prasītāju, nevarot uzskatīt par "pietuvinātu laikā" Pirmās instances tiesas 1994. gada 7. jūlija sprieduma lietā T-43/92 *Dunlop Slazenger*/Komisija (*Recueil*, II-441. lpp.) izpratnē. Ņemot vērā apgalvotā pārkāpuma pārtraukšanu, Komisijai esot bijis vismaz jākonstatē, ka ir apritējis vairāk nekā piecu gadu periods no pirmā perioda pārtraukšanas 1992. gada 10. septembrī līdz Komisijas izmeklēšanas uzsākšanai 2001. gadā, pamatojoties uz *Mueller Industries* 2001. gada 9. janvārī iesniegto lūgumu par iecietības piemērošanu.

55 Komisija lūdz noraidīt šo pamatu.

Vispārējās tiesas vērtējums

56 Vispirms Vispārējā tiesa attiecībā uz pierādījumu sniegšanu par EKL 81. panta 1. panta pārkāpumu atgādina, ka Komisijai ir jāsniedz precīzi un saskaņoti pierādījumi, lai radītu stingru pārliecību par to, ka apgalvotais pārkāpums ir noticis (šajā ziņā skat. Tiesas 1984. gada 28. marta spriedumu apvienotajās lietās 29/83 un 30/83 *CRAM* un *Rheinzink*/Komisija, *Recueil*, 1679. lpp., 20. punkts). Tiesas šaubas ir jāizmanto

par labu uzņēmumam, kas ir lēmuma, ar kuru konstatēts pārkāpums, adresāts. Tādēļ tiesa nevar secināt, ka Komisija no tiesību viedokļa ir pietiekami pierādījusi attiecīgā pārkāpuma esamību, ja tiesai joprojām pastāv šaubas par šo jautājumu, tostarp lemjot par prasību, ar kuru lūdz atcelt lēmumu par naudas soda noteikšanu (Pirmās instances tiesas 2005. gada 25. oktobra spriedums lietā T-38/02 *Groupe Danone*/Komisija, Krājums, II-4407. lpp., 215. punkts).

57 Tāpat saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ne visiem Komisijas sniegtajiem pierādījumiem ir vienmēr jāatbilst šiem kritērijiem attiecībā uz katru no pārkāpuma elementiem. Pietiek, ka iestāžu sniegtais norādījumu kopums, izvērtēts visaptveroši, atbilst šai prasībai (skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 8. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-67/00, T-68/00, T-71/00 un T-78/00 *JFE Engineering* u.c./Komisija, Krājums, II-2501. lpp., 180. punkts un tajā minētā judikatūra).

58 Turklāt parasti darbības, ko ietver pret konkurenci vērstie nolīgumi, notiek slepeni, sapulces notiek slepus un ar tām saistītā dokumentācija ir ierobežota līdz minimumam. No tā izriet, ka pat tad, ja Komisija atrod dokumentus, kas skaidri pierāda nepieļaujamu kontaktu nodibināšanu starp uzņēmējiem, tādus kā sanāksmju protokoli, parasti tie ir vienīgi nepilnīgi un no konteksta atrauti pierādījumi, tādējādi bieži vien atsevišķas detaļas jārekonstruē ar secinājumu palīdzību. Tādēļ vairumā gadījumu pret konkurenci vērstu darbību vai nolīguma esamība ir jāizsecina no vairākām sakritībām un norādēm, kuras, vērtējot kopumā, var būt pierādījums konkurences tiesību normu pārkāpumam, ja nepastāv cits loģisks izskaidrojums (Tiesas 2004. gada 7. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland* u.c./Komisija, *Recueil*, I-123. lpp., 55.–57. punkts, un 2007. gada 25. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-403/04 P un C-405/04 P *Sumitomo Metal Industries* un *Nippon Steel*/Komisija, Krājums, I-729. lpp., 51. punkts).

59 Šajā ziņā ir jānorāda, ka būtiska loma ir paziņojumiem, kas veikti iecietības politikas ietvaros. Šiem uzņēmumu vārdā veiktajiem paziņojumiem ir nozīmīgs pierādījuma

spēks tādēļ, ka tie rada būtiskus juridisku un ekonomisku risku (šajā ziņā skat. iepriekš 57. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *JFE Engineering* u.c./Komisija, 205. un 211. punkts, un iepriekš 58. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Sumitomo Metal Industries* un *Nippon Steel*, 103. punkts). Tomēr uzņēmuma, kuru apsūdz par piedalīšanos aizliegtajā vienošanās, kuras faktu ir apstrīdējuši vairāki citi apsūdzētie uzņēmumi, paziņojumu nevar uzskatīt par pietiekamu pierādījumu minēto uzņēmumu pieļautā pārkāpuma esamībai, ja to neapstiprina citi pierādījumi (skat. iepriekš 57. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *JFE Engineering* u.c./Komisija, 219. punkts un tajā minētā judikatūra).

60 Komisijai ir arī jāpierāda pārkāpuma ilgums, ņemot vērā, ka ilgums ir EKL 81. panta 1. punktā paredzētā pārkāpuma jēdziena sastāvdaļa. Šajā kontekstā ir piemērojami iepriekš minētie principi (šajā ziņā skat. Tiesas 2006. gada 21. septembra spriedumu lietā C-105/04 P *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, Krājums, I-8725. lpp., 94.–96. punkts). Turklāt judikatūrā ir paredzēts, ka, neesot tādiem pierādījumiem, ar kuriem var tieši pierādīt pārkāpuma ilgumu, Komisija pamatojas vismaz uz pierādījumiem, kas ir pietiekami pietuvināti laikā, lai varētu saprātīgi pieņemt, ka šis pārkāpums ir veikts nepārtraukti no viena konkrēta datuma līdz otram (skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 16. novembra spriedumu lietā T-120/04 *Peróxidos Orgánicos*/Komisija, Krājums, II-4441. lpp., 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

— Par periodu pēc 2001. gada marta

61 Ir jānorāda, ka prasītāja neapstrīd, ka ir bijusi aizliegtās vienošanās dalībniece pirms Komisijas pārbaudēm 2001. gada martā.

62 Tāpat ir jānorāda, ka prasītāja neapstrīd pašus par sevi notikumus, kurus Komisija pārmet prasītājai, proti, piedalīšanos *FNAS* sanāksmēs, prasītājas kontaktus ar *FRA.BO*, kā arī Esenes gadatirgus laikā izveidotos kontaktus. Savukārt tā apstrīd to, ka šiem notikumiem ir pret konkurenci vērsts raksturs, un faktu, ka tie iekļaujas vienotā, kompleksā un turpinātā pārkāpumā, kas konstatēts periodā pirms 2001. gada marta.

63 Visbeidzot ir jānorāda, ka prasītāja apšauba *FRA.BO* paziņojumu ticamību.

64 Līdz ar to ir jānosaka, vai darbības, kas konstatētas pēc Komisijas pārbaudēm 2001. gada martā, ir jākvalificē kā pret konkurenci vērsti kontakti un vai tie ļauj secināt viena un tā paša pārkāpuma turpināšanos.

65 Attiecībā, pirmkārt, uz divpusējiem kontaktiem no *FRA.BO* paziņojuma, kas veikts tās lūguma par iecietību ietvaros, un dažiem dokumentāriem pierādījumiem, kurus tā sniegusi administratīvajā procesā, izriet, ka apmaiņa ar sensitīvu informāciju starp konkurentiem ir notikusi pēc Komisijas pārbaudēm.

66 Pierādījumi, kas izvirzīti pret prasītāju, ir *FRA.BO* telefona sarunu izdrukas un dažas ar roku rakstītas piezīmes, kas veiktas *P.* kundzes (*FRA.BO*) darba plānotājā.

67 Prasītājas argumenti, saskaņā ar kuriem runa esot par legāliem kontaktiem galvenokārt attiecībā uz savstarpējām piegādēm, sadarbības projektu ražošanas jomā vai kopējo stratēģiju, ko *FRA.BO* vēlējās realizēt attiecībā uz *CEN* saistībā ar viena veida savienotājelementa atbilstības standartiem atzīšanu, neatspēko faktu, ka ir notikusi

apmaiņa ar sensitīvu informāciju, cenu koordinēšana un cenu paaugstināšana. Turklāt minētos argumentus neapstiprina nekādi pierādījumi, tādi kā rēķini vai pasūtījuma veidlapas, kas attiecas uz konkrēto periodu. Neskarot faktu, ka prasītāja dažus rēķinus par savstarpējām piegādēm pirmo reizi ir iesniegusi replikas stadijā, tātad novēloti, ir jānorāda, ka šie dokumenti attiecas vienīgi uz periodu pēc 2004. gada.

68 Turklāt ir jāpiebilst, ka Komisija nav pamatojusies vienīgi uz *FRA.BO* paziņojumiem. No *P.* kundzes (*FRA.BO*) ar roku rakstītajām piezīmēm izriet, ka 2003. gada 5. jūnija tikšanās laikā prasītāja un *FRA.BO* ir apspriedušas cenas, ko *IBP* piemēro Francijā, kam nav sakara ar jautājumu par jauna veida savienotājelementa atbilstības standartiem atzīšanu. Tāpat no *P.* kundzes darba plānotājā ar roku rakstītajām piezīmēm attiecībā uz 2004. gada 5. februāra telefona sarunu izriet, ka tika uzsākta cenu paaugstināšanas prognozēšana Francijā un Grieķijā. Turklāt pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, fakts, ka reālā paaugstināšana varēja atšķirties no tās, kas norādīta *P.* kundzes darba plānotājā, nekādi neatspēko to, ka abi šie uzņēmumi apmainījās ar informāciju par savām cenām.

69 Attiecībā, otrkārt, uz *H.* kunga (*IBP*) un prasītājas pārstāvja tikšanos Esenes gadatirgus laikā 2004. gada 18. martā no *H.* kunga paziņojuma izriet, ka viņš ir atbildējis uz jautājumu saistībā ar cenām un ka *IBP* bija paredzējis cenu paaugstināšanu 2004. gada marta beigās. Tā kā prasītāja nav pierādījusi, ka šī informācija jau bija publicēta un ka *IBP* oficiālā vēstule attiecībā uz šo paaugstināšanu tika nosūtīta vienīgi 2004. gada 30. martā, ir jākonstatē, ka runa bija par kontaktu, atsevišķu vai nē, saistībā ar cenu politiku Vācijas tirgū.

70 Turklāt nav nozīmes argumentam, saskaņā ar kuru šai apmaiņai neesot pret konkurenci vērsts raksturs tādēļ, ka tā neesot savstarpēja, vai tādēļ, ka pati prasītāja jau bija izlēmusi par cenu paaugstināšanu. Judikatūrā nav paredzēta prasība, ka informācijas apmaiņai jābūt savstarpējai, lai kaitētu principam par neatkarīgu uzvedību tirgū. Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka sensitīvas informācijas paziņošana novērš neskaidrību attiecībā uz konkurenta uzvedību nākotnē un tādējādi tieši vai netieši ietekmē informācijas adresātu stratēģiju (šajā ziņā skat. Tiesas 2006. gada 23. novembra spriedumu lietā C-238/05 *Asnef-Equifax* un *Administración del Estado*, Krājums, I-11125. lpp., 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 Attiecībā, treškārt, uz prasītājas piedalīšanos *FNAS* sanāksmēs tostarp no šo sanāksmju protokoliem izriet, ka *FNAS* Loģistikas komitejas sanāksmēs tika apspriesti jautājumi attiecībā uz cenām, tādi kā pārdošanas uzcenojumi un savienotājelementu cenu paaugstināšana.

72 Šajā ziņā ir jānorāda, ka 2003. gada 25. jūnija protokolā ir norādīts uz konkurentu lēmumu, saskaņā ar kuru "īstenojamais mērķis esot *a minima* nodrošināt, ka cenas stabilizējas". No 2003. gada 15. oktobra protokola izriet, ka *Aquatis France SAS*, *IBP* un prasītāja ir sniegušas citiem ražotājiem informāciju par to pārdevumu sadalījumu pa atsevišķām preču kategorijām, kā arī par saviem uzcenojumiem. 2003. gada 3. novembra sanāksmē notika informācijas apmaiņa par nākotnes cenu paaugstināšanu. Tāpat no 2004. gada 20.janvāra protokola izriet, ka pēc vairākām viedokļu apmaiņām *La*. kungs piedāvāja "ražotājiem informēt savus klientus par iespējamo paaugstināšanu par 6 % saistībā ar materiālu izmaksu paaugumu, lai pārbaudītu tirgus reakciju un paralēli uzlabotu iesaiņojumu izmaksas". Saskaņā ar šo protokolu "šim materiālu izmaksu pieaugumam būtu jāattiecas uz visu [preču] klāstu" un "jauno iepakojumu vienas vienības cena [tātad būtu] jāpaaugstina par 5,3 % vai 5,4 %". Visbeidzot šīs

sanāksmes turpinājumā 2004. gada 16. februārī notika telefonkonference, kuras laikā katrs ražotājs izteica savu viedokli par iecerēto cenu paaugstināšanu.

73 Pat ja diskusijai ar piegādātājiem attiecībā uz to lūgumu par iesaiņojuma pielāgošanu nebija seku attiecībā uz konkurences tiesībām un šāds lūgums radīja papildu ražošanas izmaksas, tomēr apspriešanās par procentu [apmēru], kas būtu pārlikti uz piegādātājiem, vai daļu no izmaksām, kas būtu jāuzņemas ražotājiem, pati par sevi ietekmēja tirgu. Runa ir par jautājumu, kas uzņēmumam ir jārisina autonomi. Tas pats attiecas uz pārdošanas uzcenojumiem un savienotājelementu cenu paaugstināšanu.

74 Attiecībā uz *FNAS* sanāksmju ietvaros veikto diskusiju ģeogrāfisko mērogu ir jānorāda, ka pretēji tam, ko Komisija ir uzskatījusi apstrīdētā lēmuma preambulas 575. un 584. apsvērumā, minētās diskusijas attiecās vienīgi uz Francijas tirgu. No minēto sanāksmju protokoliem nekādi neizriet, ka tās attiecās arī uz "Spāniju, Itāliju, Apvienoto Karalisti, Vāciju un Eiropas tirgu kopumā". Tādēļ ir jākonstatē, ka slepenajām norunām *FNAS* sanāksmju ietvaros nebija Eiropas mēroga. Fakts, ka *FNAS* sanāksmes notika starp Eiropas vēriena uzņēmumu pārstāvjiem, kā to norāda Komisija, neatspēko šo konstatējumu.

75 Attiecībā uz prasītājas ģenerāldirektora 2004. gada 16. marta vēstuli *FNAS* priekšsēdētājam, kas, prasītājas ieskatā, esot publiska norobežošanās no 2004. gada 20. janvāra sanāksmē un *FNAS* Loģistikas komitejas sanāksmei sekojošajā 2004. gada 16. februāra telekonferencē pieļautajiem pārkāpumiem, kurās tostarp bija piedalījies *La*. kungs, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru publiskas norobežošanās jēdziens kā atbrīvošanas no atbildības elements ir jāinterpretē šauri (skat. Pirmās instances

tiesas 2006. gada 5. decembra spriedumu lietā T-303/02 *Westfalen Gassen Nederland*/Komisija, Krājums, II-4567. lpp., 103. punkts un tajā minētā judikatūra).

76 No judikatūras izriet, ka komunikācijai, kuras mērķis ir publiski norobežoties no pret konkurenci vērstās prakses, ir jābūt noteiktai un skaidrai tādējādi, lai citi aizliegtās vienošanās dalībnieki labi saprot attiecīgā uzņēmuma nodomu (Tiesas 2009. gada 19. marta spriedums lietā C-510/06 P *Archer Daniels Midland*/Komisija, Krājums, I-1843. lpp., 120. punkts).

77 Izskatāmajā lietā ir jākonstatē, ka prasītājas ģenerāldirektora vēstulē *FNAS* priekšsēdētājam izmantotais formulējums pēc sava rakstura ir pārāk vispārīgs, lai secinātu publisku norobežošanos. Vēstulē ir vienīgi uzsvērtas bažas attiecībā uz diskusijām par cenām, kas varētu būt notikušas starp dalībniekiem, un atgādināta prasītājas iekšējā politika konkurences tiesību jomā, un šajā kontekstā *FNAS* priekšsēdētājam adresēts lūgums veikt pasākumus, lai nepieļautu šādu pret konkurenci vērstu praksi, pat nenorādot, ka tā patiešām ir bijusi un ka šī vēstule bija saistīta ar faktu, ka [prasītājas] pārstāvis bija ierosinājis apspriešanos par cenām.

78 Turklāt ir jākonstatē, ka, pirmkārt, minētā vēstule bija adresēta vienīgi *FNAS* priekšsēdētājam un prasītāja nav nosūtījusi nevienu šīs vēstules "apliecinātu kopiju" pārējiem dalībniekiem.

79 Otrkārt, minētajā vēstulē nav arī ietverts lūgums, kas šajā ziņā būtu adresēts *FNAS* priekšsēdētājam. Tādēļ faktam, ka 2004. gada 7. aprīlī tā pēc *FNAS* ierosmes tika izplatīta *FNAS* Loģistikas komitejas locekļiem, pievienojot *FNAS* priekšsēdētāja 2004. gada 31. marta atbildi, kurā atgādināts *FNAS* Loģistikas komitejas ietvaros

izveidotās darba grupas mērķis, nav nozīmes, lai secinātu prasītājas norobežošanos no aizliegtās vienošanās.

80 Visbeidzot, pat ja pieņemtu, ka prasītājas ģenerāldirektora vēstuli *FNAS* priekšsēdētājam var uzskatīt par publisku norobežošanos, ir jāpiebilst, kā to pamatoti ir norādījusi Komisija, ka šī vēstule ir pienākusi vienīgi perioda, kurā tika konstatēts pārkāpums, beigās un tādēļ neļauj atspēkot Komisijas konstatējumus attiecībā uz prasītājas piedalīšanos aizliegtās vienošanās īstenošanā pirms 2004. gada 16. februāra, kas ir pēdējās sanāksmes datums.

81 Tādēļ šajā stadijā ir jāsecina, ka rīcība, par kuru izteikts pārmetums un kas bija notikusi pēc Komisijas pārbaudēm 2001. gada martā, bija vērsta pret konkurenci. Turklāt tas ir pietiekami pierādīts no tiesību viedokļa.

82 Attiecībā uz jautājumu par to, vai runa ir par pārkāpuma, kas konstatēts pirms 2001. gada marta, turpināšanu, ir jānorāda, ka minētais pārkāpums izpaudās kā regulāra, vairākus gadus ilga daudzpusēju un divpusēju kontaktu starp konkurējošiem ražotājiem organizēšana, kuras mērķis bija prettiesiskas prakses izveidošana ar nolūku mākslīgi organizēt savienotājelementu tirgus funkcionēšanu, tostarp cenu līmenī.

83 Minētie kontakti notika sanāksmēs, kas organizētas profesionālo apvienību ietvaros, konkrēti, *EFMA* ietvaros (tā sauktajās "Super EFMA" sanāksmēs), tirdzniecības gadatirgos, *ad hoc* sanāksmēs un divpusējās viedokļu apmaiņās. Kopumā ierosinājumi ar mērķi apspriest cenu palielināšanu tika pieņemti Eiropas līmenī un rezultāts tika īstenots valsts līmenī tādējādi, ka ražotājiem katrā valstī notika cenu koordinēšanas

process un vietējās vienošanās, ar kurām tika papildinātas Eiropas līmenī pieņemtās vienošanās.

84 Rīcība, kura tika pārmesta pēc 2001. gada marta, izpaudās arī kā profesionālo apvienību ietvaros (*FNAS* sanāksmes) izveidotie kontakti, divpusējie kontakti par konkurences parametriem un tirdzniecības gadatirgos (Esenes gadatirgus) izveidotie kontakti.

85 Tā kā nebija mainījies pret konkurenci vērstās rīcības mērķis, proti, apspriešanās par cenām, faktam, ka bija mainījušās atsevišķas šīs rīcības iezīmes vai tās intensitāte, nav nozīmes attiecībā uz konkrētās aizliegtās vienošanās turpināšanu. Šajā ziņā ir jānorāda, ka ir ticams, ka pēc Komisijas pārbaudēm aizliegtā vienošanās ieņēmusi mazāk strukturētu formu un tai bija raksturīga mainīgākas intensitātes aktivitāte. Tas vien, ka aizliegtās vienošanās intensitātes aktivitāte var būt mainīga, nenozīmē, ka to var uzskatīt par pārtrauktu.

86 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, lai gan pēc 2001. gada marta pārbaudēm aizliegtās vienošanās dalībnieku skaits samazinājās no deviņiem līdz četriem, galvenie aizliegtās vienošanās dalībnieki pirms šīm pārbaudēm (proti, prasītāja, *IBP*, kā arī *IMI* agrākās meitas sabiedrības) joprojām bija saistīti ar aizliegto vienošanos, kā tas arī izriet no apstrīdētā lēmuma. Tāpat dažas no personām, kuras jau bija saistītas ar aizliegto vienošanos pirms 2001. gada marta, bija arī iesaistītas rīcībā, kas tiek pārmesta pēc šī datuma.

87 Attiecībā uz vienota un turpināta pārkāpuma ģeogrāfisko mērogu — lai gan *FNAS* sanāksmes attiecās vienīgi uz Francijas tirgu (skat. iepriekš 74. punktu), izrādās, ka pret konkurenci vērstie kontakti starp konkurentiem pēc 2001. gada marta aptvēra arī citu valstu tirgus, kā, piemēram, Vācijas, Grieķijas, Spānijas un Itālijas tirgu, kā tas arī

izriet no telefona kontaktiem starp prasītāju un *FRA.BO* vai kontakta starp prasītāju un *IBP*, kas izveidots Esenes gadatirgus laikā.

88 Ņemot vērā, ka katra dalībnieka, tostarp prasītājas, rīcība bija vērsta uz vienu un to pašu pret konkurenci vērsto mērķi, proti, kontrolēt un ierobežot konkurenci savienotājelementu tirgū, koordinējot cenas un cenu palielināšanu, kā arī veicot sensitīvas informācijas apmaiņu, Komisija pamatoti varēja uzskatīt, ka tā ir agrāka pārkāpuma turpināšana.

89 Visbeidzot pārējie argumenti, ko prasītāja izvirzījusi šī pamata ietvaros, proti, argumenti saistībā ar faktu, ka *FNAS* esot bijusi sanāksmju organizatore un esot sagatavojusi to protokolus, ka pati *FNAS* neesot apstrīdētā lēmuma adresāte vai arī sanāksmes esot notikušas pilnīgi pārskatāmi, neatspēko šo konstatējumu.

90 Pirmkārt, argumentam, saskaņā ar kuru sanāksmju protokolus esot sagatavojusi *FNAS*, nav nozīmes, jo ir skaidrs, ka prasītāja tika pārstāvēta šajās sanāksmēs. Tādēļ, ņemot vērā, ka prasītājai tika izsniegti minētie protokoli, tai bija iespēja — vai nu rakstveidā, vai nākamās sanāksmes laikā — tos labot vai norādīt uz punktiem, kuriem tā nepiekrīt.

91 Otrkārt, nav nozīmes arī argumentam, saskaņā ar kuru pati *FNAS* neesot apstrīdētā lēmuma adresāte. Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka no apstrīdētā lēmuma preambulas 606. apsvēruma izriet, ka Komisija ir uzskatījusi, ka, "ja ir pieejami pierādījumi, kas liecina, ka ražotāji ir noslēguši nolīgumu, kuru, kā to apgalvo *Advanced Fluid Connections*, tie ir īstenojuši, nav neviena pierādījuma tam, ka *FNAS* ir aktīvi piekritusi uzdevumam,

kuru tai bija uzticējuši ražotāji, vai ka tā ir veicinājusi nolīguma īstenošanu". Tādēļ Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 607. apsvērumā pamatoti uzskatīja, ka *FNAS* nebija piedalījusies attiecīgajā nolīgumā un tātad tā nevar būt viens no apstrīdētā lēmuma adresātiem.

92 No visa iepriekš minētā izriet, ka pamats, ar kuru apgalvo, ka prasītāja nebija aizliegtās vienošanās dalībniece pēc 2001. gada marta, ir jānoraida.

— Par periodu no 1992. līdz 1994. gadam

93 Vispirms ir jānorāda, ka prasītāja neapstrīd konstatētos faktus attiecībā uz tās piedalīšanos aizliegtās vienošanās īstenošanā periodā no 1991. gada 31. decembra līdz 1992. gada 10. septembrim, ne arī periodā no 1997. gada decembra līdz 2001. gada martam. Turklāt ir jāatgādina, ka prasītāja tiesas sēdē norādīja, ka tā neapstrīd savu piedalīšanos aizliegtās vienošanās īstenošanā periodā no 1995. līdz 1997. gadam. Tādējādi atliek vienīgi izvērtēt apstrīdēto lēmumu daļā, kurā Komisija ir konstatējusi prasītājas piedalīšanos pārkāpumā periodā no 1992. gada 10. septembra līdz 1994. gada 13. decembrim.

94 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 25. panta 1. punktu Komisijas pilnvaras noteikt naudas sodus par konkurences tiesību normu pārkāpumiem principā ir pakļautas piecu gadu noilguma termiņam. Atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 25. panta 2. punktam "pārkāpumu turpināšanas vai atkārtošanas gadījumā laiku [noilguma termiņu] skaita no dienas, kurā pārtrauc pārkāpšanu". Saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 25. panta 3. un 5. punktu noilguma termiņu pārtrauc jebkura rīcība,

ko izmeklēšanā vai tiesvedībā attiecībā uz pārkāpumu veikusi Komisija, un pēc katra pārtraukuma noilgums sākas no jauna.

95 Izskatāmajā lietā Komisija ir uzsākusi savu izmeklēšanu ar 2001. gada 22. martā veiktajām pārbaudēm. No tā izriet, ka nekādu naudas sodu nevar noteikt par pārkāpjošu rīcību, kas ir pārtraukta pirms 1996. gada 22. marta. Līdz ar to ir jānosaka, vai dažādie apstrīdētajā lēmumā norādītie fakti pierāda, ka prasītājas piedalīšanās aizliegtās vienošanās īstenošanā ir turpinājusies vai ir pārtraukta periodā, kurš ilga no 1992. gada 10. septembra līdz 1994. gada 13. decembrim.

96 Šajā ziņā ir jānorāda, ka visi pierādījumi, kas sniegti, lai pamatotu apstrīdētā lēmuma preambulas 214., 217., 218., 221., 224., 225., 229. un 232. apsvērumā minētos faktus, ir pietiekami, lai secinātu, ka prasītāja minētajā periodā nebija pārtraukusi piedalīties aizliegtās vienošanās īstenošanā.

97 It īpaši ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 214. apsvērumā Komisija ir norādījusi uz ar roku rakstītajām piezīmēm, kas datētas ar 1992. gada vidu vai beigām, kurās ir minēts prasītājas nosaukums un kurās ir minēts cenu saraksts, kura stāšanās spēkā bija fiksēta 1993. gada janvārī (attiecībā uz visām valstīm, izņemot Franciju) un 1993. gada aprīlī (attiecībā uz Franciju). Tāpat 217. apsvērumā ir minēts 1993. gada 12. maija fakss, ko *Mueller Industries* nosūtījis *Viega* un kurā prasītājai ir pārmesta sistemātiska nolīguma, kuras dalībniece tā ir, noteikumu neievērošana. Attiecīgi no tā var secināt, ka prasītāja nebija izstājusies no nolīguma. Tas pats attiecas uz 1994. gada 6. septembra faksu, ko importētājs un piegādātājs sūtījis *W.* kungam (*IMI*) (apstrīdētā lēmuma preambulas 229. apsvērums) un kurā ir norādīts, ka prasītāja pienācīgi neievēro "nolīgumus".

98 Attiecībā uz šo pēdējo minēto punktu pietiek, ja norāda, ka aizliegtas vienošanās neievērošanas fakts nekādi negroza tās esamību. Tādēļ izskatāmajā lietā nevar uzskatīt, ka prasītājas piedalīšanās pārkāpumā pārbaudāmajā periodā bija pārtraukta, tādēļ vien, ka prasītāja ir izmantojusi aizliegto vienošanos savā labā, pilnībā neievērojot norunātās cenas.

99 Aizliegtās vienošanās dalībnieki turpina būt konkurenti, katrs no kuriem jebkurā brīdī var mēģināt gūt labumu no pārējo ievērotās disciplīnas attiecībā uz karteļa ietveros noteiktajām cenām, lai samazinātu pašiem savas cenas ar mērķi palielināt savu tirgus daļu, vienlaikus uzturot relatīvi augstu kopējo cenu līmeni. Katrā ziņā fakts, ka prasītāja nav pilnībā piemērojusi norunātās cenas, nenozīmē, ka, šādi rīkojoties, tā ir piemērojusi cenas, kuras tā būtu varējusi noteikt, ja nebūtu aizliegtās vienošanās (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-71/03, T-74/03, T-87/03 un T-91/03 *Tokai Carbon* u.c./Komisija, Krājumā nav publicēts, 74. un 75. punkts).

100 Visbeidzot no *P.* kunga 1994. gada 15. marta piezīmēm, kas minētas apstrīdētā lēmuma preambulas 221. apsvērumā, arī izriet, ka prasītāja bija piedalījusies diskusijās par Itālijas tirgu, kas bija notikušas 1994. gada 11. un 13. martā.

101 Pat ja prasītāja nav piedalījusies kādās atsevišķās sanāksmēs, kas aizliegtās vienošanās ietvaros esot notikušas laikā no 1992. gada 10. septembra līdz 1994. gada 13. decembrim, vai pat nevienā no tām, tas nenozīmē, ka prasītāja starplaikā bija izstājusies no aizliegtās vienošanās, ņemot vērā attiecīgās aizliegtās vienošanās iezīmes, tādas kā daudzpusēji kontakti, divpusēji kontakti ar regularitāti vismaz vienu vai divas reizes gadā, *ad hoc* kontakti un fakts, ka nebija neparasti tas, ka aizliegtās vienošanās dalībnieks nepiedalījās sistemātiski katrā sanāksmē.

102 Turklāt ir arī jākonstatē, ka prasītāja publiski nav norobežojusies no aizliegtās vienošanās. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiešas norobežošanās neesamības gadījumā Komisija var uzskatīt, ka pārkāpums netika izbeigts (šajā ziņā skat. iepriekš 76. punktā minēto spriedumu lietā *Archer Daniels Midland*/Komisija, 119. un nākamie punkti un tajos minētā judikatūra).

103 No tā izriet, ka arguments saistībā ar prasītājas piedalīšanās pārkāpumā pārtraukšanu periodā no 1992. gada 10. septembra līdz 1994. gada 13. decembrim ir jānoraida.

104 No visa iepriekš minētā izriet, ka šis pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par naudas soda apmēra noteikšanu

Lietas dalībnieku argumenti

105 Pakārtoti prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nav ievērojusi normas attiecībā uz naudas sodu apmēra noteikšanu. Neesot ievērotas ne 1998. gada pamatnostādnes, ne 1996. gada paziņojums par sadarbību. Pirmkārt, tai noteiktā naudas soda sākumsumma esot nesamērīga salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem noteikto naudas sodu. Otrkārt, tai neesot bijusi vadītāja loma. Treškārt, Komisijai esot bijis jāmodulē naudas soda apmērs atkarībā no ģeogrāfiskā mēroga un koordinācijas intensitātes.

Visbeidzot, tā esot kļūda, ka Komisija ir atteikusies samazināt naudas sodu sakarā ar to, ka prasītāja neapstrīdēja būtisku daļu no iebildumiem.

106 Komisija lūdz pamatu noraidīt.

Vispārējās tiesas vērtējums

107 Attiecībā uz pirmo iebildumu saistībā ar naudas soda sākumsummas nesamērīgumu ir jāatgādina, ka Komisijai ir tiesības iedalīt aizliegtās vienošanās dalībniekus kategorijās, tostarp atkarībā no katram uzņēmumam piederošās tirgus daļas. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Komisija iebildumu rakstā ir paskaidrojusi, ka *Legris Industries* grupas apgrozījums un tirgus daļa attiecībā uz savienotājelementiem 2000. gadā bija aptuveni trīs reizes lielāki nekā *FRA.BO* un *Mueller Industries*, divas ar pusi reizi lielāki nekā *Flowflex Holding Ltd*. un vairāk kā divas reizes lielāki nekā *Sanha Kaimer GmbH & Co. KG.* apgrozījums un tirgus daļa. Šajā kontekstā Komisija ir pamatoti noteikusi prasītājai piemērojamā naudas soda sākumsummu (EUR 14,25 miljoni), kas divas līdz trīs reizes lielāka nekā minētajiem uzņēmumiem (EUR 5,5 miljoni). Lai gan ir tiesa, ka apstrīdētajam lēmumam pievienotajā tabulā konfidencialitātes apsvērumu dēļ ir ietvertas vienīgi plašas amplitūdas norādes par uzņēmumu relatīvo lielumu un nozīmīgumu, no šīs tabulas konfidenciālās versijas un tās pamatā esošajām ziņām izriet, ka Komisija ir iedalījusi aizliegtās vienošanās dalībniekus kategorijās atbilstoši un objektīvi.

108 Prasītājas arguments, saskaņā ar kuru tai noteiktā naudas soda sākumsumma jebkurā gadījumā esot nesamērīga, jo tā veido 77 % no maksimālā naudas soda, ko tai varēja piemērot, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu, ir jānoraida.

109 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka prasītāja un tās mātes sabiedrība faktisko apstākļu rašanās laikā bija vienots uzņēmums, kurš kā pārkāpuma izpildītājs bija izdarījis pārkāpumu, kas tām pārmests apstrīdētajā lēmumā. Tādēļ Komisija, nosakot naudas soda sākumsummu, bija tiesīga pamatoties uz ziņām par šo uzņēmumu.

110 Otrkārt, naudas soda sākumsummai galvenokārt ir jābūt samērīgai ar pārkāpumu, kas izvērtēts visā tā kopumā, tostarp ņemot vērā tā smagumu. Šajā ziņā ir jānorāda, ka, nosakot naudas soda sākumsummu, uzņēmuma realizētais apgrozījums nav noteicošais kritērijs, lai novērtētu pārkāpuma smagumu. Turklāt konkrētais pārkāpums pēc sava rakstura vien ir viens no vissmagākajiem EKL 81. pantā minētajiem pārkāpumiem, kas saskaņā ar 1998. gada pamatnostādnēm var būt par pamatu naudas sodam, kas pārsniedz EUR 20 miljonus.

111 Treškārt, ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā paredzētās maksimālās robežas, kas ir 10 % no apgrozījuma, piemērošana notiek vienā no pēdējiem naudas soda apmēra noteikšanas posmiem, proti, pēc naudas soda apmēra noteikšanas atkarībā no pārkāpuma smaguma un ilguma un pēc iespējamo atbildību mīkstinošo vai pastiprinošo apstākļu ņemšanas vērā. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, ja lēmuma pieņemšanas brīdī vairāki adresāti veido "uzņēmumu", maksimālo apmēru var aprēķināt, pamatojoties uz šī uzņēmuma kopējo apgrozījumu. Savukārt, ja, kā tas ir izskatāmajā lietā, šī ekonomiskā vienība ir sadalījusies, lai lēmuma pieņemšanas brīdī veidotu

divas atsevišķas vienības, katrs no lēmuma adresātiem ir tiesīgs sagaidīt, lai tam individuāli piemērotu minēto apmēru. Šīs tiesības ir neatkarīgas no samērīguma kritērija piemērošanas, nosakot naudas soda sākumsummu. Visbeidzot ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru vienīgi naudas soda galīgais apmērs nevar pārsniegt 10 % robežu no kopējā apgrozījuma. Savukārt nav aizliegts, ka nauda soda aprēķinā tā starpposma apmērs pārsniedz šo robežu (Tiesas 2005. gada 28. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 277. un 278. punkts).

112 Attiecībā uz otro iebildumu saistībā ar to, ka prasītāja neesot bijusi aizliegtās vienošanās vadītāja, bet tai esot bijusi šķietami pasīva jeb sekotāja loma, kas attaisno naudas soda samazināšanu, pietiek konstatēt, ka prasītāja pati ir atzinusi, ka tā bija piedalījusies katrā otrajā no 160 slepenajām sanāksmēm, kas bija notikušas periodā no 1991. līdz 2001. gadam. Ir tiesa, ka no judikatūras izriet, ka kā vienu no elementiem, kas raksturo uzņēmuma pasīvo lomu, var ņemt vērā, ka tā piedalīšanās sanāksmēs ir "jūtami nejaušāka" salīdzinājumā ar tā konkurentiem. Tomēr prasītājai nav pamata apgalvot, ka tās piedalīšanās sanāksmēs regularitāte, kas ir astoņas reizes gadā, ir jāuzskata par "jūtami nejaušāku" salīdzinājumā ar pārējiem dalībniekiem un ka attiecīgi tas atbilstot vienīgi pasīvai jeb sekotāja lomai.

113 Attiecībā uz trešo pamatu saistībā ar faktu, ka Komisijai esot bijis jāmodulē naudas soda apmērs atkarībā no koordinācijas ģeogrāfiskā mēroga un intensitātes, pietiek piebilst, ka tam, ka aizliegtās vienošanās intensitāte tika samazināta pēc Komisijas pārbaudēm, nav nekādas ietekmes uz šīs aizliegtās vienošanās kā ļoti smagas un ilgstošas vienošanās kvalifikāciju, kas attaisno [naudas soda] palielinājumu par 10 % par katru pārkāpuma gadu, kā tas arī ir precizēts 1998. gada pamatnostādnēs. Turklāt, lai gan sākumā šīs aizliegtās vienošanās teritoriālais apmērs bija ierobežots, vēlāk tas

pārtapa par Eiropas apmēru, tāpēc nav nekāda iemesla diferencēt palielinājuma likmi, kas piemērota, ņemot vērā ilgumu, saskaņā ar tā ģeogrāfisko mērogu.

114 Visbeidzot ir jānoraida arī ceturtais iebildums. No judikatūras izriet, ka naudas soda samazinājums, ņemot vērā sadarbību administratīvā procesa laikā, ir attaisnots tikai tad, ja attiecīgā uzņēmuma rīcība ir atvieglojusi Komisijai pārkāpuma konstatēšanu un attiecīgā gadījumā — tā izbeigšanu (Tiesas 2000. gada 16. novembra spriedums lietā C-297/98 P *SCA Holding*/Komisija, *Recueil*, I-10101. lpp., 36. punkts). No judikatūras izriet arī, ka naudas soda samazinājumu, pamatojoties uz 1996. gada paziņojumu par sadarbību, var veikt vienīgi tad, ja sniegto informāciju un — plašākā nozīmē — attiecīgā uzņēmuma rīcību šajā ziņā var uzskatīt par patiesas sadarbības pierādījumu (iepriekš 111. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 388.–403. punkts, it īpaši 395. punkts). No lietas materiāliem izriet, ka īstenībā faktu patiesums netika apstrīdēts vienīgi attiecībā uz periodu no 1997. gada decembra līdz 2001. gada martam, proti, trim gadiem, salīdzinājumā ar kopējo pārkāpuma ilgumu, kas ir vairāk nekā trīspadsmit gadi. Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka argumenti, kas izvirzīti, lai apstrīdētu prasītājas piedalīšanos pārkāpumā pēc pārbaudēm, kā arī attiecībā uz 1992.–1994. gadu periodu, tika noraidīti. No tā izriet, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, atsakoties ņemt vērā to, ka prasītāja daļēji neapstrīd faktus, atbilstoši 1996. gada paziņojuma par sadarbību D sadaļā izklāstītajiem noteikumiem.

115 No tā izriet, ka šis pamats ir jānoraida kā nepamatots.

116 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, prasība ir noraidāma kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

117 Saskaņā ar Reglamenta 87. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespiež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Comap SA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 24. martā.

[Paraksti]